

Preek over Lukas 22:15
Schilwolde, 19 april 2019
Kees van Dusseldorp
Goede Vrijdag & viering HA

liturgie:

votum en groet

Gz.90 (Ontsluit, o Heer, voor U ons hart)

gebed

lezen: Luk.22:7-20

Ps.31:1,2

lezen: Luk.22:39-46

Ps.31:3,6

lezen: Luk.22:66-23:1

Ps.31:7,8

lezen: Luk.23:33-46

Ps.31:9,13

preek: Luk.22:15 'Ik heb er hevig naar verlangd dit pesachmaal met jullie te eten.'

Ps.22:11,12

HA formulier 5

geloofsbelijdenis NGK 175b (Gz.179a)

viering

tijdens de viering: NLB 575 Jezus, leven van ons leven (NB: dit is anders dan Gz.89!)

gebed

collecte

NLB 381:1,2,6 Genadig Heer, die al mijn zwakheid weet

zegen

Gemeente van de gekruisigde,

** de gastheer verlangt naar de maaltijd

'Ik heb er hevig naar verlangd dit pesachmaal met jullie te eten.'
De gastheer neemt het woord. Ook onze gastheer vandaag.
Dezelfde tafel. De tafel van Christus. De tafel van het verbond.
Zijn verlangen toen om de maaltijd te houden heeft een andere kleur.
Het was een uniek moment.
Maar zijn verlangen heeft dezelfde intensiteit. Dezelfde liefde. Hetzelfde verlangen.
Bij alles wat je bezig houdt. Waar je vragen over hebt. Waar je Hem bij zou willen roepen. Hij nodigt je uit. Vanuit de hemel. Hij verlangt naar de maaltijd met jullie.
Op deze Goede Vrijdag. Hij heeft zichzelf gegeven. Hij geeft zichzelf.

Een bijzonder woord. Op een bijzonder moment.
Ze liggen aan tafel. Jezus in het midden.
Er hangt een bijzondere sfeer.
Het is een maaltijd ter afsluiting van wat geweest is.
En ter voorbereiding op wat komen gaat.
Een maaltijd op een kruispunt.
Moet uren geduurd hebben.
Vol onderwijs van de Christus. Over hemzelf. Over zijn leerlingen. Over de liefde voor elkaar. En de haat van de wereld.
Over de nabije toekomst en over de verre toekomst.
Ze begrepen nog zoveel niet. Maar ze vertrouwden hem.
Ze voelden de dreiging. Ze voelden zijn liefde. En ze lieten zich uitnodigen.
Ze aten het brood en dronken de wijn. En verbonden zich aan de Heer.

'Het laatste avondmaal' zegt men. 'Het eerste avondmaal', is beter. De enige keer dat de oude en de nieuwe maaltijd aan één tafel gevierd zijn. De gastheer met zijn leerlingen. De Heer met Gods kinderen. Het is de eerste van een lange reeks. Het is nooit meer opgehouden. Die tafel is nooit definitief afgeruimd. Die woorden klinken steeds weer. 'Mijn lichaam – voor u. Mijn bloed – voor u.' Schokkend.

We letten op het brood. Op de beker. Op het moment. Op het kruis. Maar letten we ook op de Heer? Weet je van zijn hevig verlangen? Hoe zijn liefde brandt? Om ons te redden? Om door jou aanvaard te worden? Deze maaltijd heeft een gastheer. Die ernaar verlangt met jou te eten en te drinken. Door jou gegeten en gedronken te worden.

** hij zet de maaltijd in de schaduw van zijn lijden

Is het avondmaal een feest? Is er op Goede Vrijdag vrolijkheid in de kerk? Blijdschap wel! Diepe dankbaarheid. Verwondering. En verlangen. We noemen het een viering. Maar het is niet alleen feest. Het gaat ook over lijden, over dreiging en over de dood. Het Pesach vroeger kende bittere kruiden, ongezuurde broden. Als verwijzing naar de ellende voor de uittocht uit Egypte. Bij ons wordt het brood gebroken en de wijn vergoten. Als verwijzing naar het lijden van Christus. Zijn bittere dood. Nodig voor onze zonden. Dat geeft niet persé vrolijkheid. Maar wel blijdschap.

Jezus verlangde hevig naar dit moment. Niet vanwege het feest. Maar vanwege de

verlossing die Hij aankondigde. Wat wilde Hij, onder de schaduw van zijn dood, dit nog graag met zijn leerlingen delen.

Het koste moeite om zoover te komen. De hele week leefde Hij onder hoogspanning. Overdag in de tempel. 's Avonds buiten de poort. In het donker was het voor hem in Jeruzalem niet veilig. Farizeeën wilden hem opgepakt en veroordeeld hebben vóór het Pesach.

Maar Jezus wilde het anders. De mensenmassa was zijn schild. Tot het Pesach. Petrus en Johannes werden erop uitgestuurd. Met een gecodeerde en geheimzinnige routebeschrijving. Zelfs de discipelen mochten het niet weten. Er was een verrader! Ze wisten pas waar het was, toen ze de zaal binnenstapten.

Hoe intens is zijn verlangen! Om zijn laatste onderwijs te geven. Om alvast duidelijk te maken dat zijn lichaam en bloed voor de leerlingen is. Jezus keek naar de maaltijd uit. Hij organiseert het zorgvuldig. De schaduw van de dood valt er over. De ernst van het offer. Dat wij gedenken. Op Goede Vrijdag. Aan het Avondmaal. Wel vreugde, maar ook ernst. Wel dankbaarheid, maar ook verootmoediging.

** om alvast uit te delen van de verlossing

'Dit Pesachmaal', zegt Jezus. Waar het oude en het nieuwe elkaar raken. Waar het verleden wordt afgesloten. En de toekomst opengaat. Daarvoor breekt Jezus door de protocollen van het Pesach heen.

Jezus houdt de eerste beker omhoog en zegt: Ik drink er niet van. Voor mij geen wijn meer tot in het Koninkrijk van God. Ook van de tweede, derde en vierde beker onthield Hij zich. Hij wist wat er die nacht zou gebeuren. Het ware Pesachlam zou worden geslacht en geofferd. Pesach komt tot zijn vervulling. De bevrijding wordt werkelijkheid.

Jezus pakt een brood van de tafel. Hij dankt er niet alleen voor, maar zegent het ook voor hij het uitdeelt. Ze hebben de smaak van het lamsvlees nog in de mond. 'Hier, eet, dit is mijn lichaam, voor jullie gegeven'. En even later de vierde beker. Als zij nog danken aan het bewarende bloed aan de deurpost: 'Hier, drink, mijn bloed, voor jullie vergoten'. Het betekent niet alleen: 'Ik ga sterven'. Maar ook: 'mijn dood is uw leven'. Heel persoonlijk, stuk voor stuk.

De geschiedenis maakt een draai. Het Pesach wordt vervuld. Hét offer komt eraan. Die aan alle overige zoenoffers een einde maakt. Het avondmaal is een vegetarisch maaltijd: brood en wijn. Bloed hoeft niet meer te vloeien. Vlees hoeft niet meer verbrand. Jezus geeft zichzelf. Een nieuw verbond. Neem, eet, ruik, proef, kijk en luister. Hij tekent jouw bevrijding! Hij verlost jou van de dood!

** en de toekomst te openen

Jezus onthield zich van de beker. Ik zal niet meer drinken. Tot het koninkrijk gekomen is. Ter voorbereiding op zijn lijden. Het geeft tegelijk aan het avondmaal een open einde. We vieren het als een belofte. Het blaast onze hoop aan. Jezus heeft zichzelf eraan verbonden. 'Geen wijn of sterke drank.' Dat hoorde bij de geloften die Nazireeërs aflegden als ze zich aan Gods wijdden. Het hoorde bij de perioden van vasten die in Israël van tijd tot tijd gebruikelijk waren. Het een gelofte van Jezus. Hij heeft zich erop vastgelegd. 'Ik blijf bezig tot de heerlijkheid er is! Ik werk aan mijn geloften tot het

Koninkrijk gekomen is! Hier: eet jij van het brood en blijf drinken van de wijn. Want er komt een moment dat ik de beker met jullie zal opheffen. Om te drinken op het leven!

'Ik heb er hevig naar verlangd dit pesachmaal met jullie te eten.'

Wat mooi dat Jezus iets laat zien van zijn diepe gevoelens!

Hij was de gastheer. Hij is de gastheer.

Zijn verlangen is gericht op de verlossing van de mensen.

Zijn verlangen is gericht op jouw bevrijding. Op jouw leven!

Bij alles wat je bezig houdt. Waar je vragen over hebt. Waar je Hem bij zou willen roepen. Hij roept je tot zijn tafel. Om zich aan jou te verbinden. En jou aan zich te verbinden.

Kom naar de tafel van Christus. Hoor de bas van zijn lijden en sterven. Ontdek het motief van het kruis. Luister naar de melodie van de vrijheid. En kijk uit naar het slotakkoord van de heerlijkheid. Het is de muziek van Jezus Christus. Het is zijn verlangen om met jou de maaltijd te gebruiken.

Amen